

αγνητῶν Μακεδ. 5) Γλύκυσμα παρσκευασμένον ἐκ αλεύκους Ἰμβρ. Συνών. *μουσταλευριά, μουσιόπιττα*.

6) Ἐδεσμα ἐκ σίτου χονδροκομμένου ἐνιαχ. Συνών. *λιγούρι*.

άλευρίδα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.) *άλευρίδα* Πόντ. (Κερασ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι*.

1) Ἀγριολαχανικὸν μὲ γλυκὺν χυμὸν Κρήτ. (Βιάνν.) θανῶς ἡ *άλετριδά*, ὁ ἰδ. Πβ. *άλευρόχορτο*.

2) Δένδρον ἄγριον παράγον καρπὸν κερασοειδῆ δηληριώδη Πόντ. (Χαλδ.) Πβ. *άλευρίτσα*. [**]

άλευρικόν τό, Κῶς Ρόδ. Χίος κ. ἁ. — *Λεξ. Πόππλετ.* Λάουνδ. Περιδ. Βυζ. *άλευρικό* Μεγίστ. Παξ. Σέριφ. *άλιβρικό* Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικό. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *άλάτι-άλατικό, λάδι-λαδικό, πιπέρι-πιπερικό* κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Δοχεῖον αλεύρων Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Κελλίον μονῆς χρησιμεῖον ὡς ἀποθήκη αλεύρων Σέριφ. 3) Κόσκινον αλεύρων Ἰμβρ. Μεγίστ. Χίος — *Λεξ. Πόππλετ.* Περιδ. Βυζ. Συνών. *άλευροκόσκινο*. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 4) Πᾶν οἰκιακὸν ἄλευρον Κῶς. 5) Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου Παξ. Ρόδ. — *Λεξ. Λάουνδ.*

Πβ. *άλευρειό, άλευροδόχη, άλευροθήκη*.

άλευρίλα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ὁσμὴ αλεύρου : *Μυρίζει άλευρίλας ἢ άλευρίλες*. Συνών. *άλευρβά, άλευρουλβά*.

άλευρίτης ὁ, Εὐβ. Πάρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλευρίτης*.

1) Εἶδος σίτου παρέχον ἄλευρον πολὺ καὶ πίτυρον ὀλίγον (πβ. ἀρχ. *άλευρίτης* ἐπὶ ἄρτου ἄνευ πίτύρων) Συνών. *άπαλοσίτι*. 2) Χιὼν ἀλευρώδους ἢ κονιώδους συστάσεως. Συνών. *άλευρόχιονο*. 3) Παιδικὸν νόσημα παράγον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπικάλυμμα ἀλευρῶδες. [**]

άλευρίτικος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ αλεύρου παρσκευασμένος : *Ἀλευρίτικο ψωμί*. Συνών. *άλευρένιος* 1.

άλευρίτσα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Φυτόν τι ἄγριον. Πβ. *άλευρίδα*.

άλευρο τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλευρον*.

Ἀλεύρι 1, ὁ ἰδ.

άλευροβάρελλο τό, Ἡπ. κ. ἁ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *βαρέλλι*.

Βαρέλλιον χρήσιμον πρὸς ἐναπόθεσιν αλεύρων. Πβ. *άλευροκάδιν, άλευροκάσσονο*.

άλευρόγαλη ἡ, ἀμάρτ. *άλευρόαλη* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλευρόγαλο*.

Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου καὶ γάλακτος συνήθως ὑπὸ τῶν ποιμένων παρασκευαζόμενον κατὰ τὸν χρόνον τῆς κουράς τῶν προβάτων. Πβ. *άλευρογαλιά, άλευρόγαλο*.

άλευρογαλιά ἡ, Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γάλα*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *άβγογαλιά, βραστογαλιά*.

Ἐδεσμα ἐξ αλεύρου καὶ γάλακτος τρωγόμενον ὡς πρόγευμα. Συνών. *άλευρόγαλο*. Πβ. *άλευρόγαλη*.

άλευρόγαλο τό, ἀμάρτ. *άλιβρόγαλον* Μακεδ. (Σιάτ.) Στερελλ. (Βοστίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γάλα*.

Ἀλευρογαλιά, ὁ ἰδ.

άλευρογούρνι τό, ἀμάρτ. *άλευρογούρν'* Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλεύρι* καὶ *γούρνι*.

Εὐλίνη ἀποθήκη αλεύρων : *Ἐπαρ' άλεύρᾱ ἀποπέσ' ἀσ' σ' άλευρογούρν' τῶν ζ' μῶσο (ἀποπέσ' = ἀπομέσα, ζ' μῶσο = ζύμωσον)*. Πβ. *άλευράμπαρο, άλευρειό*.

άλευρογυρίζω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χηλ. *άλιβρογυρίζον* Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *γυρίζω*.

1) Κυλίω τι ἐν τῷ αλεύρῳ προπαρασκευάζων διὰ τηγά- νισμα Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἁ.) Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἁ. : *Ἀλευρο- γυρίζω τὸ ψάρι* Κύθηρ. || Φρ. *Σὰν άλιβρογυρισμένους πόδ'καρος* (ποντίκαρος) Θράκ. 2) Καθόλου κυλίω, στρέφω συνεχῶς τι Κρήτ. : *Βάλε τὸ ψωμί 'ς τὸ νερό καὶ άλευρογύρισέ το γὰ νά μαλακώσῃ*. 3) Περιστρέφω τι, κινῶ τι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) : *Ἀλευρογυρίζω τὸ χέρι μου* Λακων. || Φρ. *Τί τ' άλευρο- γυρίζεις ;* (τί περιστρέφεις, τί περιπλέκεις τοὺς λόγους σου;) Κύθηρ. β) Μεταφ. παραπείθω τινά Θράκ. (Μάδυτ.)

4) Ρίπτων τινά κατὰ γῆς κυλίω Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων.) : *Κάμε καλὰ νά μὴ σ' άλευρογυρίσω !* Κύμ. Συνών. *άλευροκυλῶ, άλευροτανύζω*. 5) Ἀμτβ. περιφέρομαι ἀσκόπως, μάλιστα ἐπὶ ἀέργων καὶ κακοποιῶν Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χηλ. : *Ἀλευρογυρίζει ἀπεδῶ κι ἀπε- κεῖ Μάν. Τί άλευρογυρίζεις αὐτοῦ ;* Χηλ. *Ἀλευρογυρίζει γιὰ νά κλέψῃ* Λακων.

Πβ. *άλευρώνω*.

* **άλευροδερμωνίζω**, *άλιβρουδιμουνίζον* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *δερμωνίζω*.

Ἀναμειγνύω. Συνών. *άνακατώνω*.

άλευροδόχη ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ.) Χίος κ. ἁ. *άλιβρουδόχ'* Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλ- κιδ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλεύρι* καὶ τοῦ ρ. *δέχομαι* ἀντὶ *άλευρο- δόχος*.

Δοχεῖον ἐν τῷ αλευρομύλῳ, εἰς τὸ ὅποιον πίπτει τὸ ἄλευρον : Παροιμ. *Πολλοὶ ποδικοί 'ς τὴν άλευροδόχῃ κ' ἔνας πατέρνει* (ὅταν πολλοὶ μὲν πταίουν, εἰς δὲ τιμωρῆται)

Κρήτ. Συνών. *άβάκη 1, άλευράμπαρο, άλευροθέσι, άλευροθήκη 2. Πβ. άλευρειό, άλευρικόν.

άλευροζούμι τό, Κρήτ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και ζουμί.

Χυλός ύδαρης έξ άλεύρου και ύδατος διδόμενος ως τροφή εις τούς χοίρους.

άλευρόζωμος ό, άμάρτ. άλιβρόζουμος Μακεδ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και ζωμός.

Έδεσμα έξ άλεύρου παρασκευαζόμενον.

άλευροθέσι τό, άγν. τόπ.

Έκ τοῦ οὖσ. *άλευροθέσιον.

Άλευροδόχη, ό ιδ.

άλευροθήκη ή, Άνδρ. Θήρ. Κύθν. Λευκ. Νάξ. (Έγκαρ.) Πελοπν. (Έρμιόν. Κορινθ. Λακων. Λακεδ. Τριφυλ.) κ. ά. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 336,72 —Λεξ. Περίδ. 'Ηπίτ. άλευροθήκη Άνδρ. άλευροθήκη Τήν. άλιβροθήκη Μακεδ. (Κοζ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Καλοσκοπ.) άλευροθήκη Πελοπν. (Άράχ.)

Τό μεσν. οὖσ. άλευροθήκη.

1) Ευλίνη όρθογώνιος θήκη, έν η τίθεται τό άλευρον Πελοπν. (Έρμιόν. Κορινθ.) 2) Σκάφη έν τῷ άλευρομύλῳ δεχομένη τό καταπίπτον άλευρον Άνδρ. Θήρ. Λευκ. Νάξ. (Έγκαρ.) Πελοπν. (Λακων. Λακεδ. Τριφυλ.) κ. ά. —ΙΒενιζέλ. ένθ' άν. || Φρ. Έγὼ δὲν τ' άσπρισα 'ς τήν άλευροθήκη (ένν. τὰ γένεια, ήτοι έγὼ ως έκ τής ήλικίας μου έχω πείραν τοῦ κόσμου και δὲν άπατῶμαι εύκόλως) Λακεδ. || Παροιμ.: 'Αγελώθη ή νύφη μας 'ς τήν άλευροθήκη (ἐπὶ τῶν προδήλως ψευδῶν παραπόνων) Λακεδ.

Φύσι τή φύσι έσυρε κ' ή γάττα τό ποντίκι
κι ό μυλωνάς απέθανε μέσ' 'ς τήν άλευροθήκη

(ἐπὶ τῶν έκ φύσεως κακῶν ανθρώπων. Πβ. άρχ. γνωμ. «φύσιν πονηράν μεταβαλλεῖν οὐ ράδιον») ΙΒενιζέλ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλευροδόχη. 3) Άποθήκη άλεύρου 'Αθ. —Λεξ. Περίδ. Συνών. άλευρειό, άλευρόσπιτο 1.

άλευροκάδιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ά.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και καδίν, δι' ό ιδ. καδί.

Κάδος πρὸς έναπόθεσιν άλεύρων: Φρ. 'Σ' άλευροκαδιν έρροῦξες (έπεςες ένν. ως ποντικός. Λέγεται πρὸς εκείνον τοῦ όποίου τὰ ένδύματα διά τина αίτίαν έλευκάνθησαν). Πβ. άλευροβάρελλο, άλευροκάσσοно.

άλευροκάσσοно τό, Πελοπν. (Σαραντάτ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και κασσόνι.

Εύλινον κιβώτιον, εις τό όποϊον άποθηκεύεται τό άλευρον. Πβ. άλευροβάρελλο, άλευροκάδιν.

άλευρόκολλα ή, πολλαχ. άλιβρόκουλλα Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και κόλλα. 'Η λ. και παρὰ Δουκ. (λ. πλάση).

Κόλλα έξ άλεύρου.

άλευροκολόκνυθα ή, 'Ηπ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και κολοκύνθα. Παρατηρητέος ό αναβιβασμός τοῦ τόνου.

Πίττα έκ κολοκύνθης άναμειγμένης μετ' άλεύρου έξ άραβοσίτου.

άλευροκόσκινο τό, άλευροκόδκινον Πόντ. (Χαλδ. κ. ά.) άλευροκόσκινο πολλαχ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και κόσκινο.

Κόσκινον άλεύρων. Συνών. άλευρικόν 3.

άλευροκρίθαρο τό, Λεξ. Λάουνδ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και κριθάρι κατ' άντίστροφον σύνθεσιν. Πβ. άβγοκαλάμαρο κττ.

Άλευρον κριθής. Συνών. κριθαράλευρο.

άλευροκύλισμα τό, Κρήτ. (Σφακ.)

Έκ τοῦ ρ. άλευροκυλῶ κατὰ τὰ έκ τῶν εις -ίζω ρ. παραγόμενα.

Η κατάρριψίς τινος κατὰ γής και τό κύλισμά του εις τήν κόνιν: Φρ. Έφασεν άλευροκυλίσματα ό δεινα! Συνών. άλευροτάνυσμα.

άλευροκυλῶ Κρήτ. (Σφακ.)

Έκ τοῦ οὖσ. άλεύρι και τοῦ ρ. κυλῶ.

Ρίπτων τινά κατὰ γής κυλίω εις τήν κόνιν: Μή μοῦ δαίνης 'ς τή μύτι, γιατί θα σ' άλευροκυλήσω! — Δὲν άλευροκυλειῶμαι 'γὼ έτοσά εύκολα! Συνών. άλευρογυρίζω 4, άλευροτανύζω.

άλευρομαγέρεμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και μαγέρεμα.

Φαγητόν από ζυμαρικών, οϊον χυλόπιττες, μακαρόνια κττ.: 'Αξίζει τ' άλευρομαγέρεμα! (είναι καλόν).

άλευρόμηλο τό, 'Ηπ. Πόντ. ('Οφ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και μήλο.

1) Είδος μήλων, τό όποϊον έσθιόμενον τρίβεται έν ειδει άλεύρου 'Ηπ. Πόντ. ('Οφ.): 'Εμνοστα είν' τ' άλευρόμηλα (νόστιμα είναι κτλ.) 'Οφ. 2) Μηλέα παράγουσα τό έν τή προηγούμενη σημ. είδος μήλων Πόντ. ('Οφ.): Τ' έμέτερο τ' άλευρόμηλο οὔτ' έδ' μήλα (τό ήμέτερον άλ. δὲν έχει μήλα).

άλευρομούρης επίθ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Χίος κ.ά.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και μούρη. 'Ο πληθ. άλευρομούροι άντὶ άλευρομούρηδες κατ' άναλογ. τῶν δευτεροκλίτων. Εις τὸν μεταπλασμόν συνετέλεσε και άνάγκη μετρική.

'Ο δι' άλεύρου πεπασμένον έχων τό πρόσωπον: 'Άσμ. Πέντε ποντικοὶ μουζοῦροι | κι άλλοι τρεῖς άλευρομούροι Χίος. 'Η λ. και ως παρωνύμ. Κεφαλλ.

άλευρόμυλος ό, κοιν.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και μύλος.

Μύλος άλέθων άλευρα.

άλευροπάζαρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.) —Λεξ. Λάουνδ. Βυζ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι και παζάρι.

Άγορά όπου πωλοῦνται άλευρα. Πβ. άλευροπουλειό.

